
MAR DE SAL.

Fa molt i molt de temps l'aigua de la mar era clara i fresca com l'aigua de primavera; de fet no era fàcil trobar sal quasi en cap lloc i tan petita com era, tenia més valor que l'or o la joieria. Els cuiners van fer que els seus guisats no tingueren gust i sense gust, ni podien mantenir el menjar per durar i s'havien de consumir poc abans que es trencaren.

En aquell moment, un home que vivia a Àsia vivia a tot el món en el seu antic vaixell. Era un capità valent i acostumat a superar les tempestes més terribles, però també molt ambiciós: li encantava acumular diners i guanyar el màxim.

Va navegar pels mars transportant mercaderies que després va vendre en diferents ports de tot el món. Si tancava un bon acord, pagava als mariners de la seva tripulació el que tenien dret, mantenia els seus propis beneficis amb seguretat a la seua cabina, i xiulant d'alegria agafava el timó per dirigir-se a una nova destinació.

En una ocasió, va arribar a un important port del Japó on molts comerciants venien peix fresc acabat de pescar. Al capità se li va donar una bona espina per veure tant bullici i es va acostar a la llotja amb ganes de fer un negoci rodó.

Mentre passejava, va observar que un ancià amb barba blanca i barret de llana asfixiat a les orelles li oferia uns petits daus de sal. De seguida es va acostar, i com que no eren massa cars, els va comprar tots. No pesaven molt i tenia clar que encara que petit era un bon tracte així que va tancar l'acord i els va portar al seu vaixell, xicotet sí, però molt valuós, bé val la pena perquè sabia que en altres països li comprarien aquesta sal al preu de l'or.

Era fosc quan va deixar anar els amarratges i, juntament amb la seva tripulació, va girar el vaixell cap al sud. Les estrelles servien de guia i el mar estava tranquil. Semblava

una nit perfecta, però de sobte van aparèixer enormes núvols i va esclatar una terrible tempesta. La pluja va començar a inundar la nau i la força de les onades gairebé els impedeix mantenir el vaixell a flotació.

Afortunadament, van aconseguir navegar fins a una petita illa amb la intenció d'aixoplugar-se fins que la tempesta va apagar. Mai es van imaginar el que hi trobarien.

El capità i els mariners van creuar la platja i van entrar a la zona forestal a la recerca d'una cova. De sobte, van sentir un so misteriós i es van amagar darrere d'una roca. El que van veure va ser una cosa realment estranya: en una clariana entre la vegetació arbustiva, un mag conduïa una màquina rara que mai abans havien vist. Van fer un bon cop d'ull i van esbrinar de què es tractava: Va ser una contrapció que va triturar pedres sense tocar-la! va introduir una petita pedra i va omplir sacs i sacs de sorra fina, tot el que el mag va fer per posar-lo en marxa va ser dir:

- Triturar que et tritura!

Els homes no es podien creure el que veien! Havien contemplat moltes coses insòlites en els seus viatges pel món, però mai un artefacte màgic que treballava quan una veu li ho ordenava.

El capità, per descomptat, es va entestar que aquest molí havia de ser seu. Va posar un dit sobre els seus llavis per indicar als homes que es mantingueren en silenci i els va demanar que no mogueren ni un múscul del cos per no ser descoberts.

Durant una bona estona, el grup va romandre quiet, observant ... L'espera es va fer eterna. Finalment, el bruixot va acabar de moldre la pedra, va agafar el sac i va marxar.

Havia arribat el moment! El capità i els mariners es van abalançar sobre el molí per robar-i el van transportar sigilosament fins al vaixell. El sol tornava a lluir a la part alta i van poder sortir bronzint d'aquella ínsula.

Res més allunyar-se de la costa, el capità es va posar mans a l'obra 'Tenia molt clar com treure-li profit a l'molinet! Es va adonar que podia moldre els petits daus de sal que havia comprat al port de Japó i vendre-la en sacs petits. Definitivament, es faria molt ric, immensament ric, controlaria la producció de sal i contruiria un imperi.

Van col·locar la màquina al celler i van ficar dins els blocs de sal. Acabada la complicada operació, el capità va manar sortir a tothom per quedar-se a soles i va començar a cridar:

- Mol que et mol! ¡Mol que et mol! ¡Mol que et mol!

Com s'esperava, els petits donats van començar a esmicolar convertint-se en milions de grans fins, més petits fins i tot que els de la sorra de la platja.

Tot anava sobre rodes, però el capità no va tenir en compte la potència de la màquina i en qüestió de minuts la sal va començar a escampar-se, va sortir per la porta i va envair la coberta de la nau. Molt espantat, va voler parar el molí, però no va poder i es va trobar amb una situació descontrolada.

La sal s'escampava per tot arreu i estava a punt d'arribar al cim del pal que sostenia la bandera. Per si això fóra poc, a causa del pes, el vaixell va començar a trontollar fins enfonsar-se. Als desesperats mariners i al capità no els va quedar més remei que saltar a l'aigua per intentar salvar les seves vides.

Per sort, van aconseguir arribar nadant fins a la costa més propera. Des d'allà, esgotats per l'esforç, van contemplar amb tristesa com el vaixell desapareixia per sempre sota el profund i fosc oceà.

Conta la llegenda que, encara avui en dia, el molí màgic continua molent la sal dins de les restes enfonsats de el vaixell i que per això tots els oceans i mars del món són salats.